

Bibliaóra – 2022.március 25.

Előfohász: „Uram, ha elnyertem jóindulatodat, kérlek, ne kerüld el szolgádat! Mindjárt hozatok egy kis vizet, mossátok meg a lábatokat, és dőljete le a fa alá! Én meg hozok egy falat kenyeret, hogy felüdüljete, és úgy menjete tovább, ha szolgátok mellett mentek el (IMóz 18,3-5)!” Ámen.

Ének: 236: „Mindenek meghallják és jól megtanulják...”

Előima:

Öröm és béke van a szívünkben, hogy megállhatunk Előtted, szerető mennyei édesatyánk, és elkérhetjük azt az erőt, amit Te képviselsz. Hozzád jöttünk tanácsért, útmutatásért, biztatásért, vigasztalásért, erőért terheink elhordozásához és szereteted kiadásáért. Minden munkánk, minden szolgáltunk és egész életünk Téged kérdez. Kérünk, lapozd ma át bensőnk, fésüld át lelkünket, hogy megfürödve drága Igédben, megmártózva szent üzenettedben ott legyenek a válaszok hitbeli kérdéseinkre és mindennapi megoldatlan ügyünkre. Keresz Urunk, hogy mi is Általad megtalált emberek legyünk. Szeress Urunk, hogy mi is Veled együtt szeretett közösség tagjai legyünk. Hadd tudjunk szeretni, és ami még fontosabb hadd tudjuk elfogadni mások szeretetét, mások hűséges hozzáállását életünkhöz. Úr Jézus Krisztus, drága Megváltónk, örökké zeng dicséretünk, mert tudjuk, hogy Úr vagy mindenek felett, kérünk, cselekedj, hogy a Te kérdéseidre egész életünkkel engedelmes szívvel válaszoljunk Lelked ereje által. Ámen.

Ószövetségi alapige: Sámuel II. könyve 2,1-11

*„Ezek után megkérdezte Dávid az Urat: Elmenjek-e Júda egyik városába? Az Úr ezt felelte neki: Menj! Hová menjek? – kérdezte Dávid. Az Úr ezt felelte: Hebrónba. **2** Odament tehát Dávid két feleségével, a jezréeli Ahínóammal és Abígajillal, a karmeli Nábál volt feleségével. **3** Embereit is fölvitte Dávid, mindegyiket a háza népével, és letelepedtek Hebrón városaiban. **4** És eljöttek a júdaiak, és fölkenték ott Dávidot Júda házának királyává. Amikor jelentették Dávidnak, hogy a jábés-gileádiak eltemették Saul, **5** követeket küldött Dávid a jábés-gileádiakhoz, és ezt üzentek nekik: Az Úr áldottai vagytok, amiért hűségesek voltatok uratokhoz, Saulhoz, és eltemették őt. **6** Ezért majd az Úr is szeretettel és hűséggel bánik veletek. Én is jót teszek veletek, amiért ezt tettétek. **7** Most pedig legyetek erősek, és legyetek bátrak! Mert uratok, Saul meghalt ugyan, de engem már királlyá kent Júda háza. **8** Közben Abnér, Nér fia, Saul hadseregpáncsnoka magához vette Ísbósetet, Saul fiát, átvitte Mahanajimba, **9** és Gileádnak, az ásériaknak, Jezréelnek, Efraimnak és Benjáminnak, tehát egész Izráelnek a királyává tette őt. **10** Negyvenéves volt Ísbóset, Saul fia, amikor Izráel királya lett, és két esztendeig*

uralkodott. Csak Júda háza csatlakozott Dávidhoz. 11 Dávid hét esztendeig és hat hónapig volt Júda házának királya Hebrónban."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-7. vers

A nagy életesemények után – Saul halála után, amivel ebben a könyvben ötször fogunk találkozni, Dávid megkérdezi az Urat.

Ezek után... - ez az írói frázis mindig nagy eseményeket vezetett be Dávid életében. Első Saul halála, második a katonai sikerek (IISám 8,1); harmadik a Betsabéval való szégyenteljes közösülés ténye, miután megölette Uriást (IISám 10,1); Amnón, elsőszülött gyermekének a halála (IISám 13,1); és végül Absolon fia terhes hadjárata édesapja ellen (IISám 15,1).

Ezek után a tények után a mélységeket megjárva Dávid kérdezi az Urat. Annak ellenére, hogy sok barátja és társa van... Annak ellenére, hogy Saul már halott és szabad utat nyitott neki ez a tény az előre nyomulásra... Annak ellenére, hogy jól felkészült, merész és bátor harcosai vannak... Annak ellenére, az első lépés az Urat megkérdezni.

Isten nélkül Dávidnak nem volt bátorsága visszatérni a filiszteusok földjéről és bármit is cselekedni. Isten nélkül nem lehet új fejezetet nyitni az életünkben. Nincs lezárás az UTOLSÓ nélkül. Nincs új kezdet az ELSŐ nélkül. Nincsen Isten nélkül segítség és üdvösség. Hadd visszhangozzék ez az üzenete folyamatos refrénként életünkben, hogy ne csak ajkunk énekelje, hanem szívünk is repesve vallja: Nincsen, valóban nincsen Isten nélkül segítség és üdvösség. Isten kérdezni, az Úr akaratát életünkre nézve megismerni elsődleges feladatunk. Kutatni az Úr akaratát. Alázatosan kérni az Isten akaratának a megnyilvánulását. Nagy cél minden ember életében és becses reformátori alapelv. A kiválasztottak egy cél vonzásában élhetnek, ez pedig maga az Úr akarata és annak cselekvése. Ez a régi új kálvinista alapelv: Isten nélkül nem fog menni, Istennel viszont igen.

Hebron az új lakóhely. Itt van az otthona Dávidnak. Végre Júda törzsének a közepén helyezkedik el. Ezt a helyet adományként kapta. Nem harcolt érte, hanem az Úr idehelyezte. Az Úr által kijelölt hely, Ő adta, és számára ez a tény nagy ajándék, de nagy kihívás is. Tehát Hebron nem azért lett Dávid székhelye, mert rettegett a filiszteusok haragjától, vagy épp menekült az izraeliektől, akik ellenségnek tartották. Nem, az Úr adta.

Hebron egy mérföldkő Dávid életében, ahol vissza lehet és kell emlékezni. Hebron az a hely, ahol Ábrahám letelepedett a Lóttal való szétválás után: *„Így vonult tovább Abrám a sátraival, és letelepedett Mamré tölgyesében, amely Hebrónban van, majd oltárt épített ott az Úrnak (IMóz 13,18).”* Hebron az a hely, ahol Ábrahám gyászolja feleségét Sárát: *„Amikor meghalt Sára Kirjat-Arbában, azaz a*

Kánaán földjén lévő Hebrónban, Ábrahám bement Sárához, hogy meggyászolja és elsírassa őt (IMóz 23,2)." Hebron a hűségesek és állhatatosak öröksége: *„Kálébnak, Jefunne fiának is Júda fiai között adtak birtokrészt, ahogyan az Úr megparancsolta Józsuénak: Kirjat-Arbát, Anák apjának városát, azaz Hebrónt (Józs 15,13-14)."* Nem utolsó sorban pedig Hebron környékéről származtak Dávid feleségei is.

A város érdekessége, hogy tengerszint felett 900 méteren épült, és ide bizony mindenkit föl kellett vinni, ahogyan az ige is említi. Dávid családjával érkezik Hebronba, ez a város nem átmeneti lakhelye, kijelölt székhelye Dávidnak, habár ez még nem az a Dávid városa, amit az ige sok helyen említ. Itt bizony Dávidnak egy időre gyökeret kell eresztenie. Ez már nem a portyázó és rabló csapat hősvezérének a székhelye, hanem ahogyan a júdeaiak elismerik, Júda királyának a városa. A júdeai férfiak elismerik, hogy Dávid méltó a királyságra. Igaz, az ő felkenése már megtörtént, de csak családi körben, most nyilvánosan mindenki előtt a saját törzse kinyilvánítja, hogy Dávid a király. Júda háza fölött egy nyilvános ünnepség keretében megtörténik az ünnepélyes átadás. Isten által rendelt király. Új hely, új helyzet, új... , és mindez otthon az övéi között. Milyen áldás az Úr részéről. Dávid láthatja, hogy a sok rejtőzködés, félelem, rettegés, idegenben való tartózkodás után, az ellenség táborában ülve, most az Úr megadta neki azt, amit már rég megígért. Ország, törzse, városa és otthona kijelentette az Úr akaratát. Dávid szolgálata beteljesedés. Dávid élete az Úr ígérésében telik. Dávid élete belesimul az Isten akaratába. Dávid az Úr tenyerén nyugszik.

A dicsőség azonban nem veheti el az eszét. Tovább kell haladnia. Méghozzá az ország egyesítésén kell munkálkodnia. Első lépésben a jábes-gileádiak tettét dicséri, akik Saul királyhoz méltóan eltemették. Dicséri őket és életükre tettükért Isten irgalmasságát kéri. Köszöntésében Isten áldását kéri az életükre, és tudjuk, hogy közben hízeleg, hogy megnyerje őket, úgy amit Saul tette a ziffiek körében (lásd 1Sám 23,21) Védelmet és jóindulatú tetteket jósol nekik. A védtelen gyászolóknak felajánlja segítségét. Nem teljesen kivehető, de természetesen a király itt szövetségre akar lépni a jábes-gileádiakkal. Ki akar egyezni Saul házával. Védelmet kínál az Úr nevében a védteleneknek. Dávid igyekezete arra irányul, hogy békés úton rendezzék soraikat és ez a magatartás helyesnek bizonyul.

Hogyan kell szövetségelni? Hogyan kell szövetségre lépni a testvérekkel? Dicséretmondással. Elfelejtettük dicsérni egymást. Minden olyan természetes, pedig a közös szolgálat, a közös áldások éppen itt kezdődnek, hogy észrevesszük a másik életének a gyümölcsét és megdicséjük. Dávid tud dicsérni, mert az a célja, hogy a törzsek egyesüljenek. Ez nem természetes, ezt az Úr munkálta ki benne. A harc emberét is az Úr rá tudja venni a békés megoldásokra. A kiaknázatlan lehetőség, itt és most éppen az, hogy Saul halálából csúnya szóval élve: profitálhat nemcsak ő, hanem az egész nép. Ezt a lehetőséget nem szabad elszalasztani. Dicsérni és jócselekedetekre buzdítani. Dicsérni és jót szólni a vigasztalhatatlanok

körében. Épülést, új közösségi lehetőséget kínál. Új életminőség várományosa lehet mindenki, aki így kommunikál. Erőssé és bátorrá formálja a gyengéket.

8-10. vers

Végül Abnér cselekedetéről olvasunk. Azt tudjuk, hogy Saul három fia vele együtt odaveszett a harcban. De Saulnak volt még egy fia, akit a Szentírás Jisvíként említ. (ISám 14,49) Ez a fiú nem vett részt a harcokban, így életben maradt. A neve három formában jelenik meg az igében. Egyik helyen: „ESBAAL” (IKrón 8,33), amelyik a kánaáni Istenekre emlékeztet, aki Jahve legnagyobb riválisa volt Sámuel könyveiben. Itt pedig „ISBÓSET” – a szegyeteljes férfi, szegyetlen embere. Egy választott király ilyen nevet adott saját gyermekének, mintha szolgálatának a végét jövendőlte volna meg legkisebb fiában. A legkisebb törzs, Benjámín a legnagyobb szegyet hozta Izráelre. És most is ez a cél. Nér fia, Abnér erre utazik. Abnér kezében Isbóset egy tús, akit fel tud használni önös érdekeinek a megvalósításához. Abnér Dávid király Hebronba költözése után kész a nagy kalamajka elkezdésére. Mahanajimban is királlyá teszik Isbósetet. Milyen nagy különbség királlyá kenni az Úr akarata szerint vagy királlyá tenni a saját elképzeléseim szerint. Egész Izráel hallotta, amire Dávid is jogot formált. Ennek háború lesz a vége és az is lett. Testvérháború. Harc. Az emberi akarat hatalomra vágyik. Az emberi erő véges. Isten akarata győz. Ő nem hatalmaskodik, csak elvégzi azt, amit akar. Neki minden lehetséges. Míg Dávid úgy indul, hogy megkérdezi az Urat, Abnérrel ezt nem olvassuk. Ott nem Isten akarata, hanem az emberi szándék érvényesül. Az ember magához ragadhatja a hatalmat, de... Másokat is felhasználhat a hatalom megszerzéséhez, de... Az erőviszonyok nyilvánvalóak: Dávid egy törzs királya, a többi Isbóset. Ki fog megszegyenülni ebben a harcban? Az, aki nem kérdezte meg Isten akaratát.

Hét év és négy hónap Hebronban ez a Dávidi királyság első fejezetének a meghatározása. Dávid utolsó két éve hebroni tartózkodásból jelenti Isbóset uralkodását. Dávid hűséges maradt, Abnér is, csak nem Istenhez, hanem saját önös céljaihoz. Dávidnak is várni kell, kivárni Isten segítségét és az alkalmas időt, mert az Úr cselekszik választottjai életében.

Közének: 304. dicséret: 7. verse: „Dávid gyökere s ága...”

Újszövetségi alapige: Máté evangéliuma 22,41-46

„Amíg a farizeusok együtt voltak, megkérdezte tőlük Jézus: [42](#) Mit gondoltok a Krisztusról? Kinek a fia? Ezt felelték: Dávidé. [43](#) Ő azt kérdezte: Hogyan nevezheti akkor Dávid a Lélek által urának, amikor ezt mondja: [44](#) „Így szól az Úr az én Uramhoz: Ülj az én jobbomra, amíg lábad alá nem vetem ellenségeidet!” [45](#) Ha tehát Dávid Urának nevezi őt, miképpen lehet a fia? [46](#) De senki sem tudott neki

válaszolni egyetlen szót sem, és attól a naptól fogva senki sem merte őt megkérdezni többé.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Megoldhatatlan talány: Kicsoda Jézus Krisztus?

A főpapok és az írástudók eddig Őt próbálták megfogni és törbe csalni, most azonban Jézus próbálkozik ellenfeleit felrázni. Jézus a kezdeményező és kérdező. Miért próbálkozik Jézus ennyit? Miért fontos számára a nép vezetőinek a megtérése? Azért, mert erre a kérdésre, mit ahogy az általuk feltett számtalan kérdésre egy felelet létezik. Jézus indítványozza és szorgalmazza a kérdést, szó szerint ellentámadásba lendül. De miről is van szó?

A zsidóságban két nagy Messiási tradíció élt. Az egyik Mózes I. könyve 49. részének 10. versére épült. Így hangzik: ***„Nem távozik Júdából a jogar, sem a kormánypálca térdei közül, míg eljő Síló, akinek engednek a népek (IMóz 49,10).”*** Ígéret hangzik el, mégpedig Jákób ajkáról, hogy az Úr cselekszik és elküldi saját küldöttjét. Küldő és küldött. Az ATY és a FIÚ. Ez képezi János evangéliumának az alapját. A szeretett tanítvány szerint JÉZUS az ATYA küldöttje.

A másik tradíció Dávidra épül, pontosabban a 110. és 2. zsoltár verseire, amit maga Jézus is idéz. Kinek a fia Jézus? Dávidé! – hangzik a válasz. És bizony helyes. Jézust többen is szólították így: ***„DÁVID FIA!”***

A kánaáni asszony: ***„És ekkor egy kánaáni asszony, aki arról a környékről jött, így kiáltozott: Uram, Dávid Fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek (Mt 15,22)!”***

A két jerikói vak: ***„És íme, két vak ült az út mellett, és amikor hallották, hogy Jézus arra megy, így kiáltoztak: Uram, Dávid Fia, könyörülj rajtunk (Mt 20,30)!”***

És a jeruzsálemi tömeg: ***„Az előtte haladó és az őt követő sokaság pedig ezt kiáltotta: Hozsánna Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban (Mt 21,9)!”***

Ez volt igazán a Messiás megszólítása. Jézus úgy járt a földön, hogy messiási öntudata volt. Tudta, hogy mi a szolgálatának, jövetelének a célja. Közötte és ellenségei között újabb összetűzés keletkezik, főleg a 110. zsoltár idézésével. Jézust nem tudták elfogadni Messiasnak. Nem tudtak előtte meghajolni, leborulni, engedelmeskedni az Úr szavának. Jézust el akarták veszíteni. Jézust meg akarták ölni és az Úr Jézus erről nyíltan beszél.

Kedves Testvérek! Jézussal és küldetésével kapcsolatban a Szentírás éppen a 110. zsoltárt idézi, és ezzel kifejezi, hogy Jézus Úr, tehát Isten. Jézus nem származását akarja igazolni, hanem küldetését. Jézus választ vár a korabeli zsidóság vezetőitől: Igazoljátok vagy megvetitek az Írásokat? Tagadjátok vagy elismeritek, hogy én vagyok az Úr. Maga Dávid király is meg volt győződve arról, hogy az ő nemzetségéből származik majd az, aki legeltetni fogja Izráelt. Isten küldötte Jézus

Krisztus, és Ő ma az Atya jobbján ül. Az Atya felmagasztalta Őt. Az Atya ajándékozott neki olyan nevet, amelyre minden térd meghajol, mennyieiké, földieké és földalattvalóké.

A kérdésre nekünk is válaszolnunk kell. És tudunk is válaszolni. Jézus emberi természete szerint Dávid fia, de isteni természete szerint Krisztus, tehát Dávid Ura. Mi Jézusban Megváltót, Szabadítót, ügyünk végérvényes Rendezőjét látjuk. Ő az Egyetlen, Akit az Atya váltságul és igazságul adott. Benne szerette a világot, annyira, hogy odaadta érte. Keresztre ment, halálával legyőzte a halált.

Pál apostol szép bizonyosságát adja annak, hogy kicsoda Jézus. Az első egyház hitvallásai ezek: *„Pál, Krisztus Jézus szolgálja, elhívott apostol, akit Isten kiválasztott arra, hogy hirdesse evangéliumát, amelyet prófétái által a szent iratokban előre megígért, az ő Fiáról, aki test szerint Dávid utódaitól származott, a szentség Lelke szerint pedig a halottak közül való feltámadásával Isten hatalmas Fiának bizonyult. Jézus Krisztus a mi Urunk, általa kegyelmet és apostolságot kaptunk arra, hogy az ő nevéért hitre és engedelmességre hívjunk fel minden népet, akik közé tartoztok ti is, Jézus Krisztus elhívottai.”* (Róm 1,1-6)

Pál apostol refrénként mindenütt és mindenhol bizonyosságot tesz közösségi szinten: *„A mi Urunk Jézus Krisztusról...”*

Jézus dicsőséges és alantos volta teljesen ki van fejezve ezekben az igékben: Dávid fia és Dávid Ura. Jézus Győztes, de ezt a győzelmet a legnagyobb mélységgel: vérrel verejtékezve ajándékozta az embernek. Krisztus emberi és isteni volta az Úr ígéreteinek a beteljesülését jelentik. Nincs más Isten. Nincs más Úr, aki emberi testbe öltözve olyan dicsőséget szerez nekünk, mint Krisztus. Ki fia? Dávidé. Kinek az Ura? Dávidé is és mindazoké, akik elfogadják az ő áldozatát. Akik számára személyes életükben üdvösség és igazság Jézus áldozata, azok valóban tudják kicsoda Jézus Krisztus: Úr az Atya Isten dicsőségére.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Jézus így válaszolt: Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és nála maradunk (Jn 14,23).” Ámen.

Ének: 468: „Zengd Jézus nevét, zengd világ...”